

Arrest

nr. 326 644 van 14 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 november 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Italy 2023” (update 2024) gepubliceerd door AIDA/ECRE op 10 juli 2024) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat verzoekster bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten en voordelen te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren (NPO, p.4 en 19). Aldus brengt verzoekster wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, of waardoor zij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie van een 47-jarige vrouw voor. Uit het administratief dossier blijkt dat haar de vluchtelingenstatus toegekend werd, en dat zij een verblijfsvergunning ontving geldig tot 14 augustus 2026 (AD CGVS, blauwe map met landeninformatie, antwoorddocument Italiaanse autoriteiten van 26 februari 2024). Ook verklaart verzoekster dat zij volgende Italiaanse documenten heeft verkregen: een verblijfsvergunning, een identiteitsdocument en een reisdocument (NPO, p.4).

Door in voorliggend verzoekschrift louter haar verklaringen van het persoonlijk onderhoud te herhalen, toont verzoekster niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekster de nodige ondersteuning te bieden om haar zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij steeds in staat was om werk en onderdak te vinden (NPO, p.7-9 en 13-15). In navolging van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt gedurende de periode van januari 2022 tot november 2023 dakloos te zijn geweest, aangezien zij financiële mogelijkheden had in Italië, zij onvoldoende stappen gezet heeft om haar situatie te verbeteren en zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar leefomstandigheden. Hierover bewaart verzoekster het stilzwijgen zodat zij er geenszins in slaagt hier een aannemelijke uitleg voor te bieden of een ander licht op te werpen. Ook uit het loutere gegeven dat het moeilijk is om huisvesting te vinden, kan tevens niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen huisvesting of ondersteuning zou vinden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat was om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Door te stellen dat zij voor onderdak soms afhankelijk was van de personen voor wie zij zorgde en bij wie inwoonde, kan verzoekster geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen evenmin dat zij om hulp of ondersteuning vroeg vanwege de Italiaanse autoriteiten. Aangaande verzoeksters betoog dat al haar werkzaamheden in Italië aan haar werden voorgesteld door haar vrienden, waardoor het essentieel is om mensen te kennen om werk te vinden, kan zij hier geen ander licht over doen werpen. Zij blijft dan ook bij een louter blote bewering waar zij stelt dat het voor haar niet mogelijk was om een baan te krijgen door simpelweg te solliciteren bij bedrijven of haar professionele vaardigheden naar voren te brengen. Hetzelfde geldt waar zij beweert dat er in Italië geen organisaties zijn “die zeggen waar je een job kan vinden” (NPO, p.16). Verzoekster brengt dan ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij bij terugkeer niet op hulp en ondersteuning zou kunnen rekenen. Door louter te verwijzen naar het AIDA-rapport en te herhalen dat zij bij terugkeer naar Italië in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen aangezien zij onvoldoende verdiende om haar primaire behoeften te dekken, slaagt verzoekster er niet in om deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel dreigt terecht te komen bij een terugkeer. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

Gelet op voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat er verscheidene aanwijzingen zijn die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk om op terug te vallen. Verzoekster is een gezonde vrouw, die steeds kon rekenen op de steun van (Eritrese) kennissen, en die in staat was om doorheen Italië te reizen op zoek naar werk, om in 2022 naar België te komen om haar zoon te bezoeken en om haar eigen reis naar België te organiseren en financieren (NPO, p.13-15 en 17).

5. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden

beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 11 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster is het hiermee niet eens en stelt dat zij zich in Italië onmogelijk staande heeft kunnen houden, hoewel haar daar de vluchtelingenstatus werd toegekend. Na de toekenning van haar statuut in 2015 heeft zij er gewerkt, onder meer als kok en in de bejaardenzorg en dit op verschillende plaatsen, maar dit alles was onvoldoende om zich er staande te kunnen houden. Zij heeft altijd een woning moeten delen met anderen en toen zij haar job is verloren en niet meer kon bijdragen in de kosten voor haar onderdak is zij op straat beland. Verzoekster wijst er ook op dat een bijkomend belangrijk element erin bestaat dat haar zoon in België is erkend als vluchteling. Zelf zag zij mogelijkheden om in België een toekomst uit te bouwen nadat hij haar had bezocht in Italië, waar zij na jarenlang “krabben” op straat is beland. Waar verweerder haar tegenstrijdige verklaringen i.v.m. haar situatie in Italië tegenwerpt, meent verzoekster dat deze ten onrechte worden weerhouden: zij heeft er van dag tot dag moeten overleven en verkeerde in een bijzonder kwetsbare positie, wat een aanleiding vormt om haar in België een beschermingsstatuut te verlenen. Verder bevraagd, licht verzoekster toe dat zij 8 à 9 jaren in Italië is gebleven, dat zij heeft geprobeerd om er een leven uit te bouwen, dat dit niet is gelukt en dat zij nu graag in België een toekomst zou uitbouwen. Gevraagd of zij thans bij haar zoon verblijft, antwoordt verzoekster

ontkennend en stelt zij in een opvangcentrum te verblijven. Besluitend stelt zij niet te willen terugkeren naar Italië en vraagt zij de Raad om “een goede beslissing” te nemen.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekster ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 februari 2025.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat echter geheel na dit te doen.

5.1. Verzoeksters betoog dat zij zich onmogelijk of onvoldoende staande kon houden in Italië, dat zij op een gegeven moment op straat is beland en dat zij heeft geprobeerd om er een leven uit te bouwen, heeft zij reeds eerder aangehaald en hierop werd reeds beantwoord in de beschikking. De Raad benadrukt wat in punt 4 van de beschikking wordt opgemerkt: *“Door in voorliggend verzoekschrift louter haar verklaringen van het persoonlijk onderhoud te herhalen, toont verzoekster niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekster de nodige ondersteuning te bieden om haar zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij steeds in staat was om werk en onderdak te vinden (NPO, p.7-9 en 13-15). In navolging van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt gedurende de periode van januari 2022 tot november 2023 dakloos te zijn geweest, aangezien zij financiële mogelijkheden had in Italië, zij onvoldoende stappen gezet heeft om haar situatie te verbeteren en zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar leefomstandigheden. Hierover bewaart verzoekster het stilzwijgen zodat zij er geenszins in slaagt hier een aannemelijke uitleg voor te bieden of een ander licht op te werpen. Ook uit het loutere gegeven dat het moeilijk is om huisvesting te vinden, kan tevens niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen huisvesting of ondersteuning zou vinden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat was om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Door te stellen dat zij voor onderdak soms afhankelijk was van de personen voor wie zij zorgde en bij wie inwoonde, kan verzoekster geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen evenmin dat zij om hulp of ondersteuning vroeg vanwege de Italiaanse autoriteiten. Aangaande verzoeksters betoog dat al haar werkzaamheden in Italië aan haar werden voorgesteld door haar vrienden, waardoor het essentieel is om mensen te kennen om werk te vinden, kan zij hier geen ander licht over doen werpen. Zij blijft dan ook bij een louter blote bewering waar zij stelt dat het voor haar niet mogelijk was om een baan te krijgen door simpelweg te solliciteren bij bedrijven of haar professionele vaardigheden naar voren te brengen. Hetzelfde geldt waar zij beweert dat er in Italië geen organisaties zijn “die zeggen waar je een job kan vinden” (NPO, p.16). Verzoekster brengt dan ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij bij terugkeer niet op hulp en ondersteuning zou kunnen rekenen. Door louter te verwijzen naar het AIDA-rapport en te herhalen dat zij bij terugkeer naar Italië in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen aangezien zij onvoldoende verdiende om haar primaire behoeften te dekken, slaagt verzoekster er niet in om deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.”*

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Verzoekster meent tevens dat haar tegenstrijdige verklaringen i.v.m. haar situatie in Italië niet mogen worden weerhouden omdat zij in dat land van dag tot dag moest overleven en in een bijzonder kwetsbare positie verkeerde. Zij brengt hiermee evenwel geen concrete elementen of overtuigende argumenten aan die de vele tegenstrijdigheden in haar verklaringen kunnen verschonen. Dat de leefomstandigheden in Italië niet gemakkelijk waren, verklaart de vele tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster over deze tegenstrijdigheden in haar verzoekschrift *“het stilzwijgen [bewaart]” zodat zij er geenszins in slaagt hier een aannemelijke uitleg voor te bieden of een ander licht op te werpen*. De Raad herinnert eraan dat het verzoek tot horen er niet toe dient de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In de bestreden beslissing wordt terdege het volgende bemerkt:

“U slaagde er niet in om aannemelijk te maken dat u van januari 2022 tot november 2023 op straat leefde in Milaan.

- Het CGVS wijst er ten eerste op dat u in de jaren voordien, van 2015 tot 2022 er altijd in geslaagd was om een job te vinden, onderdak te hebben, en bovendien een redelijk inkomen te vergaren. Toen u in Milaan in het restaurant werkte, verbleef u bij een vriendin en verdiende u 800-900 euro (NPO p. 14). Voor de jobs in Sestri Levante en Colico kreeg u 1100 euro betaald, en moest u geen huur betalen omdat u bij hun inwoonde (notities persoonlijk onderhoud (NPO) p. 15). Voor uw job in de evenementenlocatie, Assago Forum, zou u beweerdelijk 600-700 euro per maand hebben gekregen (NPO p. 16). In 2022 zou u ook al gereisd hebben naar België om uw zoon hier te komen bezoeken (NPO p. 17). In Italië hebt u dus wel financiële mogelijkheden gehad.
- U bent tegenstrijdig in uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin u leefde in Milaan in de periode voor uw vertrek. In uw verklaring voor DVZ stond genoteerd dat u na Colico in Milaan verbleef, maar dat u die periode geen werk meer had. U hebt toen bij verschillende mensen verbleven (verklaring DVZ vraag 42). U had dus wél onderdak, maar geen job. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u het tegenovergestelde, u zou in Milaan in Asago Forum gewerkt hebben, maar op straat hebben moeten leven omdat u met uw inkomen geen huur kon betalen (NPO p. 17). U zou nooit werkloos zijn geweest in Milaan (NPO p. 18). Dit is dus strijdig op vlak van huisvesting en tewerkstelling. Verder verklaarde u ook dat u maar met één vrouw en haar dochter had samengewoond in Milaan, en niet “verschillende mensen” (NPO p. 18).
- U was tevens ook strijdig in uw verklaringen met betrekking tot uw huisvesting in een opvangcentrum bij aankomst in Italië. Bij de DVZ had u verklaard dat u na aankomst een jaar en drie maanden in een opvangkamp, Piazza San Martin, in Milaan verbleven had (verklaring DVZ vraag 42). In het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u maar drie maanden in totaal in een opvangkamp zou hebben verbleven (NPO p. 7). Na confrontatie ontkende u louter uw verklaringen voor de DVZ. In het algemeen bent u dus niet consistent in uw verklaringen met betrekking tot uw huisvesting in Italië.
- U toonde niet aan dat zelfs als u op straat had geleefd, u voldoende stappen had gezet om uw situatie te verbeteren. U werd gevraagd wat u hebt gedaan om te proberen een huis te vinden in Milaan, maar u ontweek de vraag door te zeggen dat je een ‘zekere’ job moet hebben om een huis te kunnen huren (NPO p. 18). Wanneer u doorgevraagd werd naar andere manieren waarop u onderdak zocht, bij aankomst in Milaan in 2015 hebt u immers ook een jaar bij een vriendin verbleven, legde u uit dat u geen kamer wilde delen met een koppel (NPO p. 18). U bleek dan wel te verklaren dat u ‘enkele dagen’ bij een vriendin had verbleven, maar dat haar dochter de sfeer verziekte (NPO p. 18). Uiteindelijk bleken die ‘enkele dagen’, twee maanden te zijn. U paste uw verklaringen aan naargelang de vraagstelling. Verder hebt u ook nooit om hulp gevraagd bij vrienden of familie om u geld te lenen om uw huur te betalen (NPO p. 19). Het CGVS wijst er op dat u met uw ex-partner (in Nederland) en uw neef (in Noorwegen), een duidelijk familiaal netwerk had in Europa (NPO p. 19). In 2022 is uw zoon ook meerderjarig geworden, en was hij al erkend als vluchteling. U zou echter nooit hulp hebben gevraagd aan anderen, naar uw eigen verklaring omdat u altijd onafhankelijk was (NPO p. 19). Het feit dat u nooit om hulp hebt gevraagd aan uw neef, waar u initieel ook naar toe reisde toen u aankwam in Europa, ondermijnt de ernst van uw beweerde situatie volledig.”

5.3. Met het algemene betoog ter zitting dat zij zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt, zonder dit concreet toe te lichten, kan verzoekster niet aannemelijk maken dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten en voordelen te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Zoals in de beschikking werd gesteld, kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat zij kampt met enig medisch of psychologisch probleem dat belangrijke negatieve gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, toont op zich nog niet aan dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

De Raad herhaalt in deze dat, gelet op voorgaande, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou zijn verhinderd om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat er verscheidene aanwijzingen zijn van een zelfredzaamheid en sociaal netwerk om op terug te vallen. Verzoekster is een gezonde vrouw, die steeds kon rekenen op de steun van (Eritrese) kennissen, en die in staat was om doorheen Italië te reizen op zoek naar werk, om in 2022 naar België te komen om haar zoon te bezoeken en om haar eigen reis naar België te organiseren en financieren (NPO, p.13-15 en 17).

5.4. In navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie komt het verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking van 11 februari 2025 werd vastgesteld, en zij levert met haar algemeen betoog ter zitting evenmin een dergelijk concreet en overtuigend bewijs.

5.5. De Raad herinnert er nog aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

5.6. Waar verzoekster ter terechtzitting de aandacht vestigt op de aanwezigheid van haar zoon in België, aan wie de vluchtelingenstatus werd verleend en tevens stelt dat zij mogelijkheden heeft gezien om in België een toekomst uit te bouwen toen haar zoon haar kwam bezoeken in Italië, merkt de Raad op dat dit louter betrekking heeft op haar situatie in België, maar niet op die in Italië waar zij reeds internationale bescherming geniet. Dit betoog is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling voor haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië.

Het loutere feit dat zij familie is van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft verder geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om verzoekster een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat haar verzoek onontvankelijk kan worden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en zij niet op concrete en individuele wijze heeft aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Het staat verzoekster daarnaast vrij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar familiale situatie.

6. Verzoekster brengt met haar betoog ter terechtzitting geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO